

*Jej život
visí na vlásku*

YOLIO

FOXGLOVE

A detailed illustration of a fox's head in profile, facing right. The fox has orange fur with white underparts and a white patch on its chest. Its eyes are wide and white. It is holding a small, dark insect in its mouth. The fox is surrounded by numerous foxglove flowers, which are bell-shaped and range in color from light pink to deep purple. The background is a solid, muted purple color.

ADALYN GRACE

ADALYN GRACE

FOXGLOVE

Preložila Patrícia Hatiarová

YOLi

Adalyn Grace
FOXGLOVE

Copyright © 2023 by Adalyn Grace, Inc.

Translation © 2024 by Patrícia Hatiarová

Cover art copyright © 2023 by Elena Masci. Cover design by Jenny Kimura.

Cover copyright © 2023 by Hachette Book Group, Inc.

Watercolor foxgloves © Inna Sinano/Shutterstock.com, ornament © L Studio

Design/Shutterstock.com, black wall texture © Ton Photographer/

Shutterstock.com

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9417-2

*Mojej kamarátky sa raz spýtali:
„Čo vás ráno vyženie z postele?“
Otázku dostala na pohovore do práce.
Jej odpoveď: „Budík.“*

*Knihu venujem jej – za to,
že je vždy prvou čitatelkou,
že je najlepšou parťáčkou na cesty,
že je stalkerkou prvej triedy
a že ma vždy dokáže rozosmiať,
dokonca aj keď nechce.*

PRVÁ ČASŤ

PROLÓG

Trvalo tisíc rokov, kým sa Osud naučil piesne nití a ešte dlhšie, kým prišiel na to, ako ich spriadať.

Usadený na zemi, v pivnici osvetlenej dohasínajúcou sviecou, sa hrbil nad gobelínom vo svojom lone. Ligotavá ihla v obratných prstoch neustále menila farbu nite a Osud takto spriadal ďalší život.

Prvá farba bola vždy rovnaká – óda bielej ako symbol nového života. Hneď za ňou nasledoval šum modrých nití tkaný hudbou znejúcou v jeho žilách. Vystriedali ju vášnivé pásáže červenej a kvílivá žltá, na gobelíne doslova explodovali ako slnečná erupcia. To sa len Osud nechal pohltiť životom bohatej aristokratky, ktorá sa jedného dňa stane bolestivo krásnou múzou, inšpiráciou pre vznik najohromujúcejších umeleckých diel. Obrazy a sochy, hudba a poézia – nikdy sa nikomu nepodarí v úplnosti zachytiť tú krásu. Jej život sprevádzala séria búrlivých scén utkaných z najjemnejších vlákien, takých krehkých, a pritom takých krásnych. Každý nový milenec a každý predpovedaný zvrat Osud len viac nahnevali. Začal zúrivo pretfíhať vlákna v tempe crescenda, ktoré počul len on.

Vonkajší pozorovateľ by si povedal, že Osud je skôr hu-

dobník než výtvarník – ihla je sláčik, gobelín husle, a keď na ňom vyhráva, vytvára novú existenciu. Netrpezlivo ženie celučičkú ihlu, aby ňou čo najskôr zachytil kompletný život, ktorý v priebehu sekundy preblysol pred očami, v piesňach roztavených do farieb. Tkal tak chvatne, že nestihol ani premýšľať. Nedýchal. Nechal sa príbehom vtiahnuť natoľko, že keď zaznel molový akord a niť v ihle sčernela, čo znamenalo, že gobelín je hotový, Osud na moment zabudol, kto vlastne je a netušil, čo vlastne tvorí.

K rozumu opäť prišiel, až keď sa rozhladol po prázdnej miestnosti s holými sivými stenami a pripomenul si, že jasné farby už nepatria jemu, ale tým, ktorých príbehy rozpovedal. Kedysi sa gobelín patriaci Osudu jagal žiarivou a čistou zlatou farbou, no po stáročia bola posledná niť poznačená niečím novým – mĺkvym, bezchybným striebrom. Nedokázal sa pozeráť na stelesnenie všetkého, čo stratil. Všetkého, čo mu *Smrtihlav* zobral.

Len čo sfúkol sviečku, steny sa premenili na nekonečné rady gobelínov visiacich na pohyblivých šnúrach. Hneď, ako Osud objavil voľné miesto, zastavil šnúry a na jednu zavesil najnovší prírastok. Prstom prešiel po vzoroch sýtej karmínovej farby, ktorá spomedzi všetkých patrila k jeho najobľúbenejším. Hlboká láska a vášeň totiž vždy vytvárali tie najpútavejšie príbehy. Keď odtiahol ruku, gobelín sa pohol. Bude sa hýbať, kým sa všetky nite nerozpletú a čisté plátno sa dostane do druhého radu, pripravené na nový príbeh.

Zlatistými očami skĺzol na prázdne plátno, keď ho odrazu vyrušil zvuk prichádzajúci zozadu. Osud nikdy nič podobné nepočul. Hebká melódia harfy, no pritom omamná ako molový akord *Smrtihlava*, prehlušila všetko ostatné a napriek pravidlu, nikdy sa nevracať k hotovým gobelí-

nom – majstrovské dielo predsa nepotrebuje úpravy –, nemohol odolať vábeniu.

Osud sa predieral radmi gobelínov, uskakoval a uhýbal im v snahe priblížiť sa k svojmu cieľu. Šnúry pod jeho dotykom zastali. Zistil že hudba nevychádza z jedného gobelínu, ale rovno z dvoch.

Jeden z nich, priveľmi sivý a fialový, ktorý vyzeral ako sinka, bol zrejme najškaredší, aký Osudu kedy utkal. Dal si však na ňom mimoriadne záležať. Mal to byť chladnokrvný dar pre brata, a tak každú jednu niť ušil veľmi precízne. Išlo o ženu, osudovú lásku Smrtilava, s ktorou nikdy nebude môcť tvoriť pár. Pri pohľade na gobelín sa mu na tvári objavili vrásky, pretože sa na ňom čosi zmenilo. Zo sivej sa stala čierna a tá sa spojila s červenou a so zlatou. Žltá. Modrá. Ešte viac čiernej – už to nebol len jeden riadok, ale tisícky ustavične sa prepletajúcich nitiek, dokonca aj vtedy, keď Osud zobral zničené dielo do rúk.

Druhý gobelín na tom nebol o nič lepšie. Víry vyblednutej ružovej a ľadovo modrej pretkávali hrubé čierne a biele riadky, ktoré sa striedali ako klávesy na klavíri. Priložil ku gobelínu ucho, aby sa mohol započúvať do piesne – najtemnejšej, najtichšej ódy, ktorej každý tón znel ako úder – a potom sa s prudkým nádychom odtiahol. Znelo to nádherne, ale *nesprávne*.

Osud si spoza ucha vytiahol ihlu s úmyslom vpliesť do druhého gobelínu poslednú, čiernu smrtonosnú niť. Sám bol zvedavý, čo sa stane. Ihla sa však prekvapivo odrazila od gobelínu a zatlačila do jeho ruky. Tuho ju zovrel.

Nech už išlo o čokoľvek, nebol to viac jeho výtvor. Pri pohľade na gobelíny sa mu zdvihol žalúdok a oba strhol zo šnúry. Prehodil si ich cez plece, čo im však nezabránilo ďalej naberať na veľkosti. Čiernobiele cípy sa mu na chrbte

stále viac a viac zväčšovali a šúchali sa o každý kraj scho-
du, na ktorý stúpil, pričom sa snažil nezakopnúť. Ponáhľal
sa k praskajúcemu kamennému krbu, ktorý vrhal jantárovú
žiaru na ďalšiu prázdnu miestnosť. Bolo v nej len jedno ko-
žené kreslo otočené k ohňu.

Osud hodil gobelíny do plameňov a usadil sa do kresla
s úmyslom sledovať, ako zhoria. V okamihu, keď sa mali
plamene rozhorieť najjasnejšie, zhasli a do miestnosti vtrhol
starý známy chlad. Osud cítil, akoby sa mu dostával až do
špiku kostí, zvieral mu telo a vyvolával zimomriavky pozdĺž
celej chrbtice.

Osud vstal, vytiahol gobelíny z krbu, kde sa vzápätí
nanovo rozhorel oheň. Zamračil sa. Vzblákol v ňom hnev
a smrteľne sinavý gobelín opäť hodil do plameňov. Do tváre
mu šľahli žeravé uhlíky, ale keď sa pred nimi chránil, za-
kopol. Pri pohľade do ohňa, si uvedomil, že nie je červený
ani oranžový. Hlavou mu prebehlo, že takú farbu vidí prvý
a posledný raz v živote.

Celý zbledol, keď chvejúcimi sa prstami zachytil žeravý
gobelín. Popálené dlane boli to posledné, čo ho pri vyslo-
bodzovaní z plameňov zaujímal. Kreslo odsunul na kraj
miestnosti, aby gobelín mohol rozprestrieť na zem. Klakol
si a skúmavo pátral, až kým ich nenašiel – trblietavé ako
hviezdy na nebi. Dokonalé a nadpozemské strieborné nitky.
Žmurkol a zrazu zmizli.

Prerývane dýchal. S najväčšou pravdepodobnosťou to bol
len prelud vyvolaný jeho osamelosťou. Delírium z prepra-
covania. Po toľkom hľadaní... je možné, že by ju konečne
našiel?

Osud pohladil vlákna nežne ako milenec, aby zistil, komu
gobelín patrí – dievčaťu, ktoré vytvoril z čirej zlomyseľnosti,
aby zlákal Smrtihlava a zlomilo mu srdce, pretože nikdy

nebudú môcť byť spolu. Napriek tomu sa jej osud ďalej točil v špirále, ktorú už nemohol ovládať.

Druhý gobelín niesol podobný príbeh. Patril dievčaťu, ktoré zvíťazilo nad Osudom nie raz ani dvakrát, ale trikrát po sebe. Smrtihlav často varoval Osud, že je pri tvorbe svojich diel príliš ľahkomyseľný. Tvrdil, že bezchybné dielo jednoducho neexistuje a jedného dňa niekto nájde cestu z nalinkovanej budúcnosti a Osud prehrá vo vlastnej hre. Nikdy Smrtihlavove slová nebral príliš vážne. Až doteraz.

Musel to zistiť. Vidieť na vlastné oči to dievča so striebornými niťami, tú Signu Farrowovú. Osud si teda nasadil klobúk a natiahol si rukavice s úmyslom prekaziť ples.

1

Hovorí sa, že náprstník, pre niektorých známy ako foxglove, je najjedovatejší tesne pred dozretím bobúľ.

Keď sa Signa Farrowová skláňala nad mŕtvolou niekdajšieho vojvodu z Berness, lorda Juliusa Wakefielda, nemyslela na nič iné, len na tento vábivo jedovatý kvet, podľa ktorého bolo pomenované aj jej rodinné sídlo.

Celý život počúvala príbehy o tom, ako tam zomreli jej rodičia, pretože im jed ukradol dych. Signa už ako malá našla u starej mamy v podkroví zahrabané novinové výstrižky s podrobnosťami o incidente, a vtedy si to celé predstavovala ako tragickú, ale nádhernú udalosť. V jej predstavách telá tancovali v krémovom opare svetiel, zatiaľ čo sa ich saténové róby krútili po parkete tanečnej sály. Signa bola presvedčená, že posledné momenty pred príchodom Smrthlava museli byť nádherné. Upokojovala sa predstavou, že jej matka zomrela v plesových šatách pri tom, čo jej bolo najmilšie.

Signa si tragické predstavy o smrti neprípúšťala. Rozbité poháre a uši trhajúce výkriky v tanečnej sále, ako sa ozývali teraz v Thorn Grove, jej ani len nenapadli. Až kým ktosi nestrčil do jej sesternice, ani jej na um nezišlo, že človek

si v takejto situácii musí dávať pozor na všetky končatiny. Inak hrozilo, že ho udupú ľudia, ktorí sa v snahe dostať sa čo najďalej od mŕtvoly hrnuli k východu.

Takúto smrť si Signa pre svojich rodičov nevysnívala.

Takáto smrť nemala zľutovanie.

Everett Wakefield padol na kolená rovno vedľa otca. Skláňal sa nad mŕtvolou a vôbec nevnímal zmätok okolo seba. Dokonca ani vtedy, keď ho jeho sesternica Eliza Wakefieldová chytila za rameno. Tvár mala zelenú ako lišajník a jeden dlhý pohľad na strýka stačil na to, aby sa chytila za brucho a vyvrátila večeru rovno na mramorovú podlahu. Everett sa ani nepohol. Vôbec nezaregistroval, že sa jeho topánky stali terčom sesternickej nevoľnosti.

Pred chvíľou sa vojvoda z Berness ešte usmieval na všetky strany, pripravený uzavrieť spoluprácu s Hawthornovcami a prebrať pánsky klub Grey's. V meste sa posledné týždne o ničom inom ani nehovorilo a Elijah Hawthorne, Signin bývalý opatrovník, sa dohodou pýšil už dávno predtým. No teraz, keď stál nad telom svojho takmer-partnera s pohárom vody v roztrasených rukách, Elijah Hawthorne sa už netváril pyšne. Jeho bledá pokožka pripomínala mramor a pod očami sa mu zračili modré žilky.

„Kto mi to urobil?“ duch lorda Wakefielda sa vznášal nad telom, jeho priesvitné nohy sa nedotýkali podlahy. Otočil sa k Smrtihlavovi a Signe, pretože nikto iný ho nevidel.

Signa mala na jazyku rovnakú otázku, ale pre nepokojný dav víriaci okolo nich nemohla lordovi Wakefieldovi odpovedať nahlas. Čakala, či ešte niekto odpadne, a premýšľala nad tým, či to vo Foxglove v osudný deň jej rodičov vyzeralo rovnako. Možno aj vtedy bola sála príliš žiarivá a trblietavá, vzhľadom na to, aký neduh visel vo vzduchu – a možno

aj Signinej mame, rovnako ako jej teraz, sa prepotené šaty a natočené vlasy zdali akési ťažké.

Signa, stratená vo svojich myšlienkach, sa strhla, keď sa jej Smrtihlav prihovril: „Len pokoj, vtáčatko. Dnes už nikto neumrie.“

To ju akože malo upokojiť?

Everett, plačúc v mrazivom tichu, držal otcovu ochabnutú ruku. Jeho duch si kľakol vedľa neho.

„*Dá sa to nejako zvrátiť?*“ opýtal sa lord Wakefield vážnym hlasom plným nádeje, až sa Signa pod ťarchou jeho slov prihrbila. Bože, čo by len dala za možnosť povedať mu áno.

Tvárila sa, že otázku nepočula a sústredila sa na muža, ktorý stál pri tele z druhej strany a sledoval každý jej pohyb. Jeho prítomnosť ju nútila stiahnuť sa, pričom sa jej na tele zježili všetky chlípky.

Nikdy predtým ho nevidela, no v momente, keď sa jej vpil do očí žeravým pohľadom, vedela, o koho ide. Ten pohľad stlmil intenzitu svetiel a aj hysterické výkriky hostí postupne utíchali, až kým z nich neostal len vzdialený šum. Napriek tomu, že ju Smrtihlav držal, sa k nemu nemohla len tak otočiť. Muž, ktorý si hovoril Osud, ju omámil a súdiac podľa úšklabku na jeho perách, si to veľmi dobre uvedomoval.

„Teší ma, Signa Farrowová,“ hlas mal hutný ako med, napriek tomu, že v ňom nebolo ani kúsok sladkosti, „už veľmi dlho po tebe pátram.“

Bol vyšší než Smrtihlav v ľudskej podobe, ale štíhlejší a šlachovitejší. Zatiaľ čo Smrtihlav mal svetlú pleť, ostro rezanú čeľusť a výrazné líčne kosti, Osudu na bronzovej pokožke žiarili jamky. Smrtihlav bol zvodne tajomný, Osud žiaril ako maják, ktorý k sebe lákal všetko svetlo sveta.

„Prečo si prišiel?“ prehovoril Smrtihlav chladne, Signe totiž znečitlivené pery vypovedali službu.

Osud naklonil hlavu, nech lepšie vidí na Smrtihlavovu ruku na Signinom pleci, ktoré od seba oddeľoval len tenký kúsok látky. „Chcel som spoznať dámu, ktorá ukradla môjmu bratovi srdce.“

Signa nedokázala spracovať, čo práve počula. *Brat*. Smrtihlav nijakého brata nespomínal a súdiac podľa napätia vo vzduchu netušila, či tomu má vôbec veriť. Nikdy nevidela Smrtihlava sršať toľkou nevraživosťou, pri nohách sa mu dokonca hromadili tiene. Túžila sa k nim pritulíť a nájsť v nich útočisko, ale akokoľvek sa snažila prinútiť k pohybu, nohy mala ako priklinované k zemi. Signa sa pod pohľadom Osudu cítila drobná ako chrobák, a tak trochu očakávala, že ju pristúpi. Namiesto toho k nej podišiel a dotkol sa jej tváre dlaňou takou hebkou, až naháňala strach. *Ruka šľachtica*, preblyso jej hlavou. Sklonil sa k nej, jeho dotyk páľil na koži.

„Nechaj ju na pokoji,“ Smrtihlavove tiene sa ako víchor prihnali k Osudovmu zátylku, zatiaľ čo palcom prechádzal Signe po krku.

„Nič také,“ Osud sa na Smrtihlavove tiene ani len nepozrel. „Možno vládneš v ríši mŕtvych a zomierajúcich, ale nezabúdajme, čie ruky riadia osudy živých. Kým bude dýchať, bude moja.“

Smrtihlav stuhol a z miestnosti sa vytratil všetok chlad. Signa sa chcela Osudu vymaniť, ale držal ju prisilno. Naklonil sa k nej, až sa takmer dotýkali nosmi, a zblízka si ju premeriaval.

Napriek mlčaniu sa mu v očiach, ktoré za tie roky videli už všeličo, zračila zvedavosť, a jeho pohľad bol taký temný a páľčivý, že si musela zahryznúť do jazyka. Nijako sa neod-

vážila odporovať mužovi, ktorý by dokázal zastaviť samotného Smrtihlava.

„Signa Farrowová, vieš vôbec, kto som?“ šepol.

Pozerať sa naňho bolo ako dívať sa do slnka. Čím dlhšie to trvalo, tým väčšmi sa Signe rozplýval okolitý svet. Slniečné lúče sa jej predierali cez oči. Aj jeho hlas sa strácal v hmle a slová hladké ako smotana splývali dovedna.

Signe pulzovalo v spánkoch, akoby čochvíľa mala dostať migrénu. „Už som o tebe počula,“ podarilo sa jej zo seba vytisnúť, ledva lapajúc dych. Všetko na tomto mužovi, od jeho slov až po dotyky, bolo žeravé.

Osud zosilnil stisk, chcel byť stredobodom jej pozornosti. „Iba počula?“

„Áno.“ Ak sa od neho rýchlo nevzdiali, asi jej vybuchne hlava. „Nikdy v živote som ťa ani len nezazrela.“

„Ale čo.“ Osud uvoľnil zovretie. Jeho surovosť bila do očí, no v hneve sa skrývalo čosi povedomé. Niečo, čo Signe pripomínalo bezmocné mláďa, ktoré nedávno držala v rukách, alebo zranené zvieratá, ktoré stretávala v lese. Zatiaľ čo sa Osud vystrel a napravil si viazanku, Smrtihlav tieňmi zahalil Signu. Pritisol si ju k hrudi a ruku ovinul okolo jej zápästia.

„Čo ti to hovoril?“ Smrtihlavove tiene boli chladnejšie než obvykle, mihotali sa a pôsobili podráždene. Signa sa mu to pokúsila povedať, upokojiť ho, ale zakaždým, keď otvorila ústa, nič z nich nevyšlo. Pri treťom pokuse pochopila, že to, čo jej v tom bráni, nie je šok ani pulzujúca bolesť hlavy, a otočila sa k Osudu.

Smrtihlav sa bez slova prešmykol pred ňu. Z každého jeho kroku sršala temnota, odlupovala sa z pozlátých stien a rozbíjala sa o mramorové stĺpy. Signa dýchala pokojnejšie, už nemusela žmúriť, pretože Smrtihlav stál vo svojej

ľudskej podobe zoči-voči Osudu. Hlas mal ako kosec z tých najstrašidelnejších nočných môr. „Ešte raz sa jej dotkneš a bude to posledné, čo spravíš.“

Osud vytasil svoje pobavenie ako zbraň, dôkladne skonštruovanú a dotiahnutú do dokonalosti. „Pozrime sa, stal sa z neho muž. Aký si odrazu náruživý ochranca.“ Luskol prstami a okolitý svet sa dal znovu do pohybu. V Signiných ušiach sa ozývali tlmené výkriky. Tlak tisnúcich sa tiel zintenzívnel. Vôňa horkých mandlí, šíriaca sa z mŕtveho tela pod nimi, každou sekundou silnela. „Vyhrážať sa dokážem aj ja, braček. Mám ti to ukázať?“

Nedalo sa presne odhadnúť, koľko času prešlo, a či vôbec nejaký, než Elijah vstúpil do sály s vyšetrovateľom, ktorý mal zaistiť telo. Osud už nestál vedľa nich, ale pri hlúčiku ľudí, ktorí ešte neodišli. Hoci Signa nepočula, čo akejsi žene zašepkal do ucha, ale keď v jej očiach zbadala hrôzu, radšej to ani nechcela vedieť. Omráčená žena potom čosi šepla mužovi vedľa seba a ten informáciu odovzdal svojej manželke. Čoskoro celá sála klebetila a vrhala vražedné pohľady na Elijaha a jeho brata Byrona, ktorý stál vedľa neho a chvejúcou sa rukou zvieral palicu z palisandrového dreva. Hostia sa držali ďalej aj od Blythe, akoby Hawthornovci boli nakazení a každý, kto sa k nim priblíži, túto pliaгу schytá tiež.

Napriek tomu, že Elijah čelil náhlejšej podozrievavosti davu so vztýčenou hlavou, Blythe búrlivý šepot prinútil stiahnuť sa. Prižmúrenými očami preletela po miestnosti – odrazu príliš veľkej a tmavej –, no spozornela, keď si všimla, ako pred ňou všetci uhýbajú pohľadmi.

Signa ten pocit dobre poznala a vedela, akú hlbokú ranu dokáže zanechať. Preto sa otočila k prítomným a zvolala: „Nehanbíte sa?! Práve tu niekto prišiel o život a vy sa sprá-

vate, akoby išlo o divadelnú hru. Odídte a nechajte vyšetrovateľa konať si jeho prácu.“

Viacerí hostia ohrnuli nos a s odchodom si dali načas, najmä keď si všimli, ako sa Osud prediera k vyšetrovateľovi. Signa sa mu vybrala oproti s úmyslom zastaviť ho, no Smrtihlav ju chytil za lakeť a pritiahol k sebe.

Ešte nie, zaznelo jej v mysli. Kým nezistíme, o čo mu ide, bude najlepšie, ak neurobíme žiadne unáhlené rozhodnutia.

Signa zaťala päste a robila všetko, čo bolo v jej silách, aby nepodľahla pokušeniu.

Osud s ľahkosťou, akoby to robil každý deň, ukázal štíhlym prstom na jedného z bratov Hawthornovcov.

„Vinníkom je on,“ oznámil, stojac uprostred všetkých tých ohromených povzdychov. Signa nemala čas ani na to, aby vstrebala fakt, že Osud, na rozdiel od Smrtihlava, teraz všetci vidia.

„Elijah Hawthorne podal lordovi Wakefieldovi otrávený nápoj. Videl som to na vlastné oči!“ Dav súhlasne zašumel. Ľudia sa šepotom navzájom presviedčali, že aj oni videli to isté, čo tento muž.

Vyšetrovateľova tvár skamenela, keď sa sklonil k telu a zdvihol úlomok pohára na šampanské. Pričuchol ku kvapkám, ktoré na ňom ostali a zvrátil nos. „Kyanid,“ oznámil sucho. Signa sa snažila tváriť prekvapene. Na rozdiel od ostatných vyšetrovateľ nevyzeral vydesene a Signa premýšľala, či jeho vyrovnanosť súvisí s tým, čo sa nedávno dočítala v novinách.

Jed – najmä kyanid – sa v poslednom čase tešil veľkej obľube. Ak sa chcel človek niekoho zbaviť, nemohol si vybrať lepšie. Niektorí zašli až tak ďaleko, že ho nazývali ženskou zbraňou, pretože na vraždu nemuseli vynaložiť nijaké úsilie ani hrubú silu – Signa by sa pokojne zaobišla bez tejto nálepky.

Pohľadom zablúdila k Everettovi a Elize Wakefieldovcom. Eliza aj naďalej stála otočená chrbtom k telu a zvierala si brucho, zatiaľ čo mlčky Everettom lomcovala zimnica.

Osud prikrečil k Everettovi a chytil ho za plece: „Videl si, ako Elijah Hawthorne podáva pohár tvojmu otcovi, všakže?“

Everett zvrátil tvár. V očiach mu zívala prázdnota, svetlo z nich úplne zmizlo. „Videl som ich oboch,“ precedil nahnevane a zodvihol sa pritom na nohy. „Byron stál pri nich. Chcem, aby bratov Hawthornovcov zadržali!“

Signin hrudník zaliala horúčava, keď na bruškách Osudových prstov postrehla takmer neviditeľný lesk zlatej farby. Pohyboval nimi veľmi pomaly, a keď prížmurila oči, odprisahala by, že mu medzi prstami zahliadla trblietavé nitky tenučké ako pavučiny.

„Počúvaj ma, chlapče,“ začal Byron. Prerušil ho Elijah, ktorý chytil brata za ruku a povedal: „Radi ti povieme všetko, čo vieme. Ubezpečujem ťa, že chceme odhaliť vinníka rovnako ako ty.“

Signa bola veľmi rada, že Elijah po novom abstínuje. Nechcela ani len pomyslieť na to, ako by reagoval pred niekoľkými mesiacmi, keď po smrti manželky upadol do delíria a Blythe, jeho jediná dcéra, zápasila s chorobou. V tom stave by ho irónia celej tejto situácie pravdepodobne veľmi pobavila. Jeho zachmúrené ústa jej teraz priniesli úľavu.

Nevedno, akú hru s nimi Osud hral, no Elijah a Byron určite nebudú mať s vyšetrovateľom žiadne problémy. Odvádzal bratov Hawthornovcov cez tanečnú sálu a zastať im dovolil len na chvíľu, keď sa ocitli pri Signe a Blythe.

Elijah zobral Blythinu tvár do oboch rúk a pobožkal ju

na čelo. „Nemusíš sa ničoho báť, dobre? Do rána sa všetko vysvetlí.“

Potom sa otočil k Signe a dal jej rovnaký bozk na čelo ako vlastnej dcére. Od hlavy po päty ju zaplavilo teplo. Možno preto, že spolu s Blythe ledva zadržovali plač – držiak sa pritom za ruky –, vyzeral Elijah tak pokojne. Akoby sa len chystal odskočiť si na čaj a nebol verejne obvinený z vraždy.

„Hlavne sa netrápte, dievčence moje.“ Chytil ich za plecia. „Čoskoro sa uvidíme.“

Elijah a Byron odchádzali z Thorn Grove ako praví džentlmeni. Signa sa za nimi dívala, aj keď ich už nebolo vidieť, a snažila sa pri tom zadržat slzy. Nechcela Osudu dopriať pohľad na to, ako plače.

Elijah bude v poriadku. Položia im niekoľko otázok a obvinenie bratov Hawthornovcov z vraždy bude zabudnuté ešte skôr, než si vyšetrovateľ príde vyzdvihnúť telo.

Signa stisla Blythinu ruku na znamenie, že stojí pri nej, no sesternica sa na ňu vôbec nepozrela. Jej pohľad nesprevádzal ani odchádzajúceho otca. Namiesto toho sa plne sústredila na Osud. Signa ani Smrtihlav nestihli zasiahnuť. Blythe pustila Signu a vybrala sa na druhú stranu sály, stískajúc sukňu tak silno, až sa zdalo, že ju roztrhne.

„Nič také si nemohol vidieť. Môj otec ani môj strýko nič neurobili!“ Napriek tomu, že Blythe mala topánky na opätku, bola od Osudu o dosť nižšia, ale ani to ju nezastavilo. Pristúpila k nemu tak blízko, ako to len bolo možné, a zabodla mu do brucha prst ako nejakú zbraň. „Netuším, čo od mojej rodiny chceš, ale ver mi, že to dostaneš jedine cez moju mŕtvolu.“ Vzápätí sa predrala popri ňom a bolo jej fuk, kto ju sleduje. Vydala sa priamo

za Charlesom Warwickom, komorníkom v Thorn Grove. Osud sa uškrnul, ale už jej nevenoval pozornosť. Obrátil sa k Smrtihlavovi a Signe.

„Si na rade, braček,“ povedal. „Veľa šťastia.“

Ako sa znenazdajky objavil, tak znenazdajky aj zmizol a ostal po ňom len chaos.